

1. 1. 1. 1.
8° Pièce
INDO-CHINOIS
835

TÂN-DÂN THƯ-QUÁN TÙNG-THỦ

Trình-thám tiểu-thuyết

CON KHỈ GIẾT NGƯỜI

TRỌN TRUYỆN: 0\$10

Pièce
8° Indoch.
835

TÂN-DÂN THƯ-QUÁN

93, Phố Hàng Bông

HANOI

1929

•→ NỮ - LƯU - THƠ - QUÁN ←•

XUẤT-BẢN MỖI THÁNG 3 KỶ SÁCH
CHO PHỤ-NỮ VIỆT-NAM

N° 24-26, Rue Chủ-Phước-Gocong

-:- Téléphone N° 11 -:-

TỜ NHẬN MUA SÁCH

Tôi ký tên dưới đây là M.....
chức nghiệp..... ở tại.....
xin mua sách của NỮ-LƯU-THƠ-QUÁN Gocong.

6 quyển (2 tháng) giá 1\$80

12 quyển (4 tháng) » 3,50

18 quyển (6 tháng) » 5,00

kể từ quyển số..... Theo đây xin gửi luôn số bạc là \$
(Hay là) Số bạc là..... tôi sẽ trả sau một tháng thì người encaisseur
đến thu, hoặc là : N. L. T. Q. sẽ cạy nhà dây-thép thu giúp.

A....., le..... 1929

Ký tên :

MỤC-ĐÍCH của N. L. T. Q. là : Trước-tác, sưu-tập, dịch-thuật những
sách hay bổ ích cho phần đức-dục, trí-dục chị em bạn gái nước nhà.
Giúp cho các văn-nhơn Nam, Nữ Trung-Nam-Bắc nóng chí về đảng Trước.
thuật : nâng đỡ các thơ-xã lòng-thơ có tôn-chỉ hay được thể phát-hành.

Sách mỗi tháng ra 3 kỳ, 2 kỳ là sách của N. L. T. Q. biên soạn, và 1
kỳ là sách lựa của các xuất-bản-gia Trung-Nam-Pắc.

NỮ-LƯU-THƠ-QUÁN đã vì Đồng-Bào mà ra đời, Đồng Bào há chẳng
vì N. L. T. Q. mà tán thành hay sao.

Thơ và mandal xin đề cho :

Madame PHAN-THỊ BẠCH-VÂN, chủ-nhiệm

CON KHỈ GIẾT NGU'ỒI

— TRINH-THẨM TIỂU-THUYẾT —

Một đêm, gần về sáng, mấy người cảnh-sát ở Nửu-ước đi tuần, qua nhà đại-ngân-hàng Khương-ân-Tư, thấy trên cửa có vết cây phá, liền cùng nhau kéo vào thì quân gian đã bỏ đi từ bao giờ rồi.

Mấy cái cửa lớn bị phá hủy, tủ gỗ bị bở vỡ, một cái tủ sắt to nhất bị ống hàn-điện si vào, thủng 5, 7 lỗ như hang chuột.

Mọi trông thấy thế, mọi người đều biết là mễ trộm ấy rất lớn.

Đi quá vào phía trong, thấy người gác đêm nằm chết cứng, trong túi hầy còn khẩu súng lục.

Viên Chánh-liêm-phóng được tin, liền phái mấy tay thám-tử rất thao di dò xét về việc đó.

Tim-tòi mãi chẳng được tin tức gì cả, viên Chánh phải cho mời Âu-hải-Tri đến.

Âu-hải-Tri là một nhà trinh-thám đã nức danh ở Hoa-kỳ, nay thấy gọi liền lại. Quan Chánh mật-thám nói chuyện qua loa và muốn giao việc ấy cho chàng.

Hải-Tri nhận việc không chút chối từ.

Đầu tiên, chàng đến ngân-hàng, khám xét kỹ-càng, rồi chàng quyết là không phải người ngoài vào ăn trộm, vì chàng đã xem cẩn-thận những vết tay thì đích là vết tay của người làm trong ngân-hàng ấy.

Chàng lại đi dò kín từng người. Sau chàng biết được một người giữ tiền trong ngân-hàng tên là Ước-nhi-Ban, có tính hay đi đánh bạc, mỗi khi đánh, y vào một sòng ở xa

nhà y ở, nên không mấy người biết. Giao này hằm-vận thua luôn mà gia-tư cũng chẳng lấy gì làm của ăn của để, cứ thua mãi, nếu không lấy tiền ở “két” ra mà “nuông” thì còn lấy ở đâu?

Âu-hải-Tri đã dò biết đích là Ước-nhi-Ban gây ra việc trộm đó. Nhi-Ban không muốn để ai có thể nghi được mình về sau, nên đã tìm hết cách tỏ ra rằng thủ-phạm việc trộm ấy là một tay đại bộm chứ không phải một người tầm thường như y có thể làm nổi.

Đem ra hỏi thì hắn còn không nhận; sau Âu-hải-Tri nói mấy câu đúng vào cách cử-sự của hắn, nên hắn phải khai ra những: vào thế nào, giết tên cạnh gác thế nào, lấy thế nào, ra thế nào, v. v. kể lại một lượt.

Kết cục, Ước-nhi-Ban can tội lấy của giết người, phải xử tử ở ghế điện.

*
* *

Cách đó một năm, có hai mẹ con một người đàn-bà, bận đồ đại-tang, đến một dãy nhà lụp sụp ở ngoại-châu-thành Nữu-ước, đang vợ-vần hỏi thăm.

Được người ta chỉ cho, hai mẹ con người ấy bèn đến trước cửa một cái nhà rất cũ, thấy có đóng một cái danh-thiếp, giấy đã biến thành màu vàng.

Người đàn bà ngạc-nhiên, đứng ngẩn ra một lúc, nghĩ thầm rằng: «Quái lạ! Âu-hải-Tri là tay trinh-thám, tài nghệ đứng vào bậc nhất ở Hoa-kỳ ta bây giờ, kiếm tiền như rác, sao lại ăn ở một cách kham khổ thế này?»

Bụng nghĩ như vậy tay khẽ gõ cửa...

Nói lại, Âu-hải-Tri, tính-khí điềm-đạm, chưa có vợ con gì cả; tuy kiếm ra tiền nhưng hay sâu lòng cúng vào các công cuộc từ-thiện, hoặc giúp đỡ những người túng bấn, khổ nạn; trong nhà chẳng có đũa ở, con hầu gì cả, duy có một mụ lão-ầu ở đã lâu, làm quanh công việc vặt mà thôi.

Thế mà các báo-chương ở Mỹ, thỉnh-thoảng vẫn có in ảnh chàng để công bố cho mọi người đều biết.

Hôm ấy, chàng đang ngồi xem sách trong nhà, nghe có tiếng gõ cửa bên đứng dậy ra mở.

Người đàn bà thấy Âu-hải-Tri liền cúi chào.

Hải-Tri chào lại rất lễ phép rồi mời hai mẹ con người ấy vào trong nhà, mời ngồi và hỏi lại có việc gì?

Người đàn bà cất cái giọng rất ngọt-ngào, đứng-dẫn, nhưng có ngụ vẻ đau đớn mà nói :

— Thưa tiên-sinh, tôi là Uy-thất Ước-nhi-Ban.

— Uy-thất Ước-nhi-Ban...; bà là vợ ông Ước-nhi-Ban, khi trước....

— Vâng, nhà tôi khi trước làm việc bất-thiện ở ngân-hàng Khương-ân-Tư... đây, được con bé cháu này, sau bị tiên-sinh....

Âu-hải-Tri tuy tâm-trí không dễ cảm như người thường, nhưng nghe thấy câu ấy thì cảm lòng không đậu. Chàng từ bấy giờ, không dám nhìn hai mẹ con người đàn bà nữa, cứ cúi đầu xuống mà nghe, tự cho mình như một kẻ có tội.

Nếu phải người khác ở vào cái địa-vị Âu-hải-Tri thì hẳn đã đem lòng lo sợ vì chính chàng khám phá ra cái án ở nhà ngân-hàng Khương-ân-Tư, khiến cho Ước-nhi-Ban bị tử-hình, để lại vợ góa, con côi, không nơi nương tựa. Nay vợ người ấy lại nhà chàng, biết đâu trong bọc không có một con dao, một khẩu súng để sẽ tìm cách giết chàng mà báo thù cho người chồng yêu quý của mình.

Nhưng mà không, Âu-hải-Tri nhìn qua hai mẹ con người đàn-bà một lượt đã biết ngay là Uy-thất Ước-nhi-Ban dắt con lại, mục-dịch không phải để sẽ vì chồng mà rửa hờn... cho nên đến khi chàng thấy Uy-thất có vẻ e-lệ, ngượng ngùng quá, mãi không dám nói, thì chàng khẽ bảo rằng :

— Bà có việc gì xin cứ ngỏ cho tôi biết, nếu cứ e-lệ thế thì mất thì giờ cho tôi lắm.

— Thừa tiên-sinh, mẹ con tôi lại đây, không phải là dám có ý gì oán-hận tiên-sinh cả. Việc tiên-sinh đã làm đó tức là bõn-phận của tiên-sinh. — Tôi lại đây, hi-vọng rằng tiên-sinh là người đại-lượng, nhân-đức, hay tư-dùm những kẻ khốn cùng... Còn mồ ma bố cháu làm tội ác ấy, mẹ con tôi thật không hề dính-dáng gì đến; nay bố cháu chết rồi, mẹ con tôi vẫn mang tiếng là vợ con của một thằng ăn trộm, một đứa giết người, một tên tử-tù, tôi lấy làm sầu não vô cùng. — Bố cháu chết đi, mẹ con tôi trong tay một đồng một chữ cũng không có. — Tôi đã phải gắng-gượng tìm công bới việc mà làm, kiếm đồng tiền để mẹ con nuôi nhau cho qua ngày đoạn tháng; tôi đã hỏi xin việc nhiều chỗ, chỗ thì mới nghe đến tên tôi, họ đã bảo tôi lại nơi khác, chỗ thì tôi phải khai tên giả, nhưng đến khi họ biết rõ lai-lịch của tôi thì họ cũng bảo tôi đi ra lập tức. Cái tên bố cháu và tên tôi, đối với dân xứ này, đã hóa ra một cái tên nhơ-nhuốc, đáng khinh, đáng bỉ. Bần-cùng quá, tôi phải dắt cháu đi lang-thang, xin các ông bà qua lại... Tiên-sinh xét cho rằng như thế thì xã-hội này còn lấy gì làm công-bằng nữa! — Tôi ngồi nghĩ quanh nghĩ quẩn thì mẹ con tôi bị khổ sở thế này, cũng có một phần do tiên-sinh làm ra..! Tôi phải đánh bạo đến, nhờ tiên-sinh ra tay tế-độ, dạy cho tôi một cách để tôi có thể nhờ đó mà sống và nuôi được cháu. — Hai mẹ con tôi bây giờ thật là chỉ còn có thể trông-cậy việc ấy được ở tiên-sinh mà thôi!

Uy-Thất vừa nói vừa dờm nước mắt rồi dăm-dăm nhìn vào Âu-hải-Tri.

Hải-Tri có vẻ cảm-động, lộ ra nét mặt.

Những lời chàng nghe, không phải có ý trách-móc gì, song kỳ-thực là những câu kêu van rất thấm-thía, đã là

người có trí-thức, không ai mà khỏi sồn lòng.

Chàng cúi đầu nghĩ-ngợi....

Nếu vào một người hăng-tâm hăng-sản khác thì chẳng khó gì, một chữ ký vào cái ngân-phiếu là xong việc.

Âu-hải-Tri thì không thể thế được. Hiện nay, chàng có sẵn tiền để dành đâu mà bảo rằng đem ra giúp cho mẹ con người đàn bà ấy? Mà đã giúp thì giúp hẳn một số tiền kha-khá, chứ giúp dăm bảy đồng, phỏng có ích gì? Suy nghĩ mất đến mười phút đồng-hồ, không ra được điều gì bổ ích cả.

Chàng bỗng ngẩng đầu lên trên tường xem lịch : hôm ấy là 31 tháng chạp. Lại kéo đồng-hồ ra xem : 2 giờ chiều. Chàng sẽ nhách mép cười, hỏi Uy-Thất :

— Tôi biết là tôi đối với bà có một món nợ : Tôi cho con bé cháu 2 vạn đồng « đô-la » để nó làm tiền hồi-môn, tức là tôi giả nợ bà, bà nghĩ thế nào ?

-- Thừa tiên-sinh, tôi lại đây là chỉ cốt cầu tiên-sinh dạy cho một cách đẻ sinh-nhai, hoặc tiên-sinh giao-du nhiều, có thể tìm cho tôi một việc làm, trong những người tiên-sinh quen biết mà thôi, chứ không có ý đến xin tiên-sinh tiền nong gì cả, mà tôi cũng không dám ước-ao được một số tiền to như thế.

— Sao bà lại nói vậy ? Tôi mong rằng bà sẽ vui lòng mà nhận số tiền ấy.

— Thừa tiên-sinh ! Giả như tôi chưa đến nỗi bần bách quá thì cũng xin cảm-tạ tiên-sinh mà nhận món tiền đó cho con bé cháu nó làm vốn hồi-môn, nhưng chao ôi ! tôi bây giờ một đồng không có để chi dụng mà con bé cháu Đô-Lý mới lên tám !...

Hải-Tri không đợi cho Uy-Thất nói hết :

— Không, đến mai tôi đưa cho bà số tiền ấy, vì rằng số tiền ấy, đến đêm hôm nay tôi mới kiếm được.

Câu nói ấy làm cho Uy-Thất có ý khác, tưởng là Âu-hải-Tri nói điều mình.

Nhưng nhà trinh-thám không để cho Uy-Thất tưởng lầm như thế được, nói tiếp luôn rằng :

— Bà có nghe tin Bách-triệu-phủ Mịch-lư-Tây treo giải thưởng gì đấy không ?

— Thưa tiên-sinh, có. Tôi có thấy nhiều người đồn ông Mịch-lư-Tây treo giải thưởng 2 vạn đô-la cho nhà trinh-thám nào khám-phá được một cái án rất lạ lùng, bí-hiềm...

— Phải đấy ! Nhưng không những là phải lạ lùng, bí-hiềm, việc lại còn phải ở vào quãng ba tháng cuối cùng trong năm nay, như thế nghĩa là chỉ còn có nội nhật hôm nay nữa là hết hạn. Mười hai giờ đêm hôm nay sẽ có một hội-đồng định giải ấy. Món tiền tôi hứa với bà đó chính là cái giải của Mịch-lư-Tây mà tôi quyết sẽ chiếm được đêm nay vậy.

— Tôi thiết tưởng giải ấy sẽ về tay quý đồng-nghiep Tô-bỷ-Lâm, vì vừa rồi ông ta mới làm được một việc rất giỏi và đã phải đuổi bắt hung-thủ ở trên mái những tòa nhà “ chọc-trời ” (1) trong tỉnh ta.

— Có lẽ ! Cứ kể những việc của các nhà trinh-thám làm về 3 tháng cuối cùng trong năm nay thì việc của Tô-bỷ-Lâm giỏi hơn hết, tôi cũng vẫn thường khen ngợi, nhưng từ giờ đến nửa đêm còn những 10 giờ đồng-hồ nữa, tôi sẽ có đủ thì giờ để làm một việc có thể lạ hơn việc của Tô-bỷ-Lâm được.

— Thưa tiên-sinh, hiện nay có việc gì kỳ-bỷ nữa mà các ngài đang lưu-tâm đến chẳng ?

— Tôi cũng chưa biết rằng có việc gì. Hồi cuối năm nay thế này là yên-tĩnh lắm đây, nhưng nếu muốn bới việc ra mà làm thì có khó gì...

(1) Nhà “ chọc-trời ” (Gratte-ciel) xây rất cao, có cái tới 55, 60 tầng.

Xin bà cứ yên tâm, tôi quyết đêm nay sẽ giết được giải ấy.

Âu-hải-Tri nói xong đứng dậy, không đợi cho Uy-Thất đôi-hỏi. trông đồng-hồ ra ý nói chuyện đã lâu rồi, vừa lăm-nhắm :

— Tôi phải làm ngay, không để mất thì giờ vô-ích.

Khi đưa hai mẹ con Uy-Thất ra đến cửa, chàng hỏi lại rằng :

— Đêm nay tôi lại đăng nhà, nộp giả bà món tiền ấy, phỏng được không ?

— Tiên-sinh hạ-cổ đến tệ-xá bao giờ cũng được.

— Vậy bà đợi tôi ở nhà, vào quăng 1 giờ tôi sẽ lại. Xin tin ở lời tôi nói rất là thành-thực.

Chàng chào hai mẹ con Uy-Thất rồi khép cửa lại, vào ngồi nghĩ mất 5 phút đồng-hồ nữa ; nghĩ rồi, hình như đã nảy ra được một cái ý-định rất hay, liền lấy mũ đội rồi cầm can đi ra.

Hắn độc-giả xem đến đây cũng tưởng là chàng sẽ đến những đường ngang ngõ hẻm, vẫn có tiếng là chỗ mà quân vô-lương thường hay tụ-tập để đình xem có kẻ nào vừa làm điều ác chẳng. Nhưng mà không, nhà trinh-thám ấy lại lên xe-diện mà đến nơi trung-tâm-điểm thành Nữ-ước.

Chàng xuống xe, đi thẳng mãi đến trước mặt một tòa nhà rất lớn, cửa có biển đề :

« Mỹ-Thuật Truyền-Ảnh-Quán. »

Cáo-bạch đủ các mùi, dán liên-chi hồ-diệp.

Hải-Tri cũng lên đến, mua một cái vé rồi ung-dung vào ngồi xem chớp bóng.

Ở Nữ-ước, hôm ấy vào ngày cuối năm, tết nguyên-đán, thật là náo-nhiệt vô cùng. Nhà thờ, khách-sạn, ga xe lửa, xe điện, chỗ nào cũng người đi lại, ra vào tấp-nập.

Các truyền-ảnh-quán, vũ-dài, ca-quán, đầu cũng bán vé cho mọi người xem cả hai buổi : chiều và tối, ai muốn xem vào buổi nào thì xem.

Duy có Công-lạc-vũ-dài thì không thể, lại dán cáo-bạch rằng chỉ đến tối hôm ấy là 31 tháng chạp mới sẽ diễn một buổi kịch này tăng lên gấp mười giá ngày thường, thế mà có hàng nghìn người quay về vì hết chỗ.

Giá vào xem đắt thế mà vẫn không còn chỗ cho những người lại chậm vì buổi kịch tối hôm ấy, vai chính là một nhà Nữ-tài-tử nước Anh, tên gọi Gia-tru-Mỹ.

Gia-tru-Mỹ nổi danh không những là vì tuổi rất trẻ, người tuyệt đẹp, trò đóng khéo, giọng hát hay, nhảy đầm giỏi, mà lại còn về lưng vốn có tới hàng trăm triệu; cứ xem những đồ trang sức của nàng thì đủ biết.

Nàng nói ở Âu-châu sang được mấy hôm nay, có tuyên ngôn rằng sẽ ở khá lâu để trở tài cho công chúng thưởng ngoạn.

Thốt nhiên, không ai hiểu tại sao mà nàng lại chỉ lên sân khấu Công-lạc-vũ-dài một lần cuối cùng tức là tối hôm ấy nữa mà thôi, hôm sau, mong một tháng giêng, nàng đáp tàu về Anh sớm.

Lại nói những người đến Công-lạc-vũ-dài hết vé, họ kéo nhau lại Mỹ-thuật truyền-ảnh-quán,

Nhà chớp bóng này, từ xưa đến nay chiếu toàn những phim hay và lạ, lấy tự nhiên làm đầu.

Xem chương-trình hôm ấy, có một phim chớp về : « Đời nàng Gia-tru-Mỹ » trong phim tả cách sinh-hoạt của nhà nữ-tài-tử kia ra thế nào. Cái bước đầu của nàng là ở trong một nhà hát nhỏ bên Luân-đôn, sau mỗi ngày mỗi nổi tiếng. Cuối phim có một đoạn khi nàng đến Nữ-ước. Buổi sáng hôm ấy, Công-ty làm phim ảnh hãy còn cho người theo nàng mà chụp.

Trình-thám Âu-hải-Tri cũng len vào xem, vì biết là một phim ảnh rất tốt.

Thoạt tiên, chiếu thời sự, chàng không chú ý gì đến cho lắm, từ lúc bắt đầu chiếu đến « *đời nàng Gia-ưu-Mỹ* » thì chàng nhìn lên bức vải căng không chớp. Những chỗ hay, chàng cũng cùng với công-chúng vỗ tay, tỏ ra đáng thích ý.

Khi chiếu đến đoạn « *Gia-ưu-Mỹ ngụ trong thành Nữ-ước* », nào những lúc nàng ở trong khách-sạn đi ra, những lúc nàng ở ngoài phố, đi chơi các nơi, mua bán, v. v.... hình như nàng không đi một bước nào là không có người vác cái máy quay phim chạy theo sau mà quay lấy được, Âu-hải-Tri càng lấy làm thích-ý, tấm tắc khen thầm....

Đang mãi xem thì hết, có phim khác tiếp vào.

Đến đấy, Âu-hải-Tri hình như đâm chán, đứng dậy đi ra, lại thẳng nhà dây-thép, gọi điện-thoại :

« *Quan Chánh Liêm-phóng đấy phải không ?....*

Nhờ ngài làm ơn thông cho tôi tin này đến hội đồng xét giải thưởng Mịch-lư-Tây, các ông ấy chớ dành giải 2 vạn đô-la cho Tô-bỹ-Lâm vội; 12 giờ đêm nay mới hết hạn, tôi sẽ có một việc đáng lĩnh giải ấy !....

Thế nào ?.... Ngài không tin lời tôi nói, không chịu giúp cho tôi ư ?.... Thôi, để tôi lại nhà Mịch-lư-Tây cũng được. Kính chào ngài.... »

Chàng về nhà, ăn cơm chiều rồi bảo mẹ lão-ầu sắp sẵn quần áo « *hộp* » để chàng đi chơi tối.

Đồng-hồ các nơi đánh tám giờ.

Âu-hải-Tri đi gần đến Công-lạc-vũ-đài, vào hiệu bán hoa mua một bó mà chàng phải giả đến 25 đô-la không kém, rồi bảo người cầm lại đưa cho Gia-ưu-Mỹ bên rạp hát.

Chàng viết vào một mảnh giấy trắng mấy chữ :

« *Một người rất yêu quý nàng Gia-ưu-Mỹ kính tặng* »

Đi chơi lang-thang ngoài phố mãi đến 9 giờ, chàng mới quay lại Công-lạc-vũ-dài: đến cửa riêng của các tài-tử ra vào, chàng đưa cho người canh cửa xem cái thiệp có đề tên tuổi và nghệ-nghiệp, người ấy liền tránh cho chàng vào.

Tìm đến buồng của Gia-uru-Mỹ gõ cửa, có đũa nữ-tỳ ra mở:

— Nàng Gia-uru-Mỹ không có thì giờ để tiếp ngài được đâu!

— Tôi vừa gửi tặng nàng bó hải-đường và có hẹn rằng: sẽ lại sau kia mà?

— Ngài gửi tặng nàng hoa ư? từ tối đến giờ, kể hàng nghìn bó hoa gửi đến, há phải của một mình ngài.

Âu-hải-Tri biết là nói với nó vô bổ, liền sẽ gạt nó ra rồi đảo cẳng bước vào, qua buồng ngoài, chàng mở cửa vào một cái sa-lông con, bày biện rất trang-hoàng, những bó hoa tặng để từng chồng cao ngất. Chàng cúi chào Gia-uru-Mỹ.

Gia-uru-Mỹ thấy người tự-do vào phòng mình thì nổi giận nhìn:

— Ông vào đây có việc gì?

Hải-Tri không giả lời vội, còn mãi đứng ngẩn thì quả là một người con gái đẹp lạ thường, từ đầu đến chân, không thể chê được cái gì, thực vẻ đẹp bút tả không siết, lại thêm các đồ trang-sức bằng châu ngọc lóng lánh cùng một cái áo nạm vàng, trông choáng mắt.

— Xin cô-nương (1) tha lỗi cho! Bó hoa vừa rồi có đề người yêu quý cô-nương kính tặng tức là của tôi đó.

Gia-uru-Mỹ bấy giờ mới dịu sắc mặt:

— Đa tạ ngài! Hiềm vì tôi không thể tiếp ngài được.

(1) Cô-nương, chỉ người con gái phong-lưu lịch-sự. Bên Âu Mỹ đối với những hạng tài-tử như Gia-uru-Mỹ này khác với nước ta xa lắm!

Vâng. tôi vẫn biết như vậy ! Nhà trinh-thám nói rồi ngồi xuống một cái ghế.

— Xin ngài ra cho, vì tôi không có thì giờ hầu truyện ngài.

— Cô-nương làm ơn bảo nó đóng cửa lại.

— Ô hay ! Thế là nghĩa thế nào ? Ngài đề tôi phải gọi đến cảnh sát hay sao ?

— Cô-nương hãy cứ bảo đóng cửa lại mà nghe tôi kể chuyện một tấn thảm-kịch nó đã thốt nhiên bắt cô-nương sắp phải từ giã Nữu-ước này...

Gia-ưu-Mỹ mặt có dáng sợ :

— Ngài biết chuyện ấy ư ?

— Tôi biết lắm.

Hải-Tri nói dứt lời, nhà trừ danh nữ-tài-tử kia đã thụp xuống quỳ trước mặt.

Hải-Tri đỡ lấy tay nàng rồi mỉm cười mà nói :

— Tôi biết về việc ấy cô-nương thật vô tội ; tôi đã đem lòng thành-thực đến giúp cô-nương thì cô-nương phải tin nhiệm ở tôi mới được.

— Xin vâng ! Ngài muốn cần dùng điều gì, cứ cho biết.

Gia-ưu-Mỹ nói chưa hết lời thì có tiếng người gọi nàng lên sân khấu.

— Xin cô-nương cứ ra, đến giờ nghỉ sẽ nói chuyện,

Gia-ưu-Mỹ phải dùng hết nghị-lực, làm ra vẻ trấn tĩnh mà đi ra.

Ấu-hải-Tri ngồi một mình trong phòng, xem xét kỹ lưỡng những đồ dùng lặt-vặt của Gia-ưu-Mỹ để trên bàn ; chàng mở cái bao da mà lấy ra một chùm chìa-khóa, trong ấy có 1 cái vòng khắc số 133, bèn tháo lấy bỏ túi rồi đi ra.

Chàng lại dặn dứa nữ-tỳ rằng :

— Chốc ta còn đến nữa.

Ở ngoài, tiếng vỗ tay của công chúng khen Gia-uru-Mỹ không ngớt.

Âu-hải-Tri ra dáng đặc ý, vẫy một cái xe, bảo người cầm máy: « *khách-sạn Ma-tư-đạt* »

Ma-tư-đạt là khách-sạn rất lớn ở Nửu-ước, đứng vào bậc rộng-rãi sang trọng nhất Mỹ-châu. Nhà nữ-tài-tử kia trọ ở đấy.

Xuống xe, chàng bảo người cầm máy đợi rồi đi vào. Bên trong, nào khách ăn, nào người làm, đi lại như đám hội.

Chàng không lên thang máy lại thang xây đá hoa mà trèo lên tìm đến gian số 133, tức là gian của Gia-uru-Mỹ.

Những khách trọ lúc bấy giờ không có ở trên phòng cho nên lối đi ở giữa hai giầy phòng vắng ngắt.

Chàng lấy làm một dịp hay, mở cửa gian phòng 133 vào, rồi lại đóng lại. Đến buồng ngoài, chàng vặn đèn lên thì thấy có ba buồng khác, cửa đều đóng ních.

Hải-Tri rút khẩu súng lục cầm sẵn trong tay để phòng bị, rồi lại mở một cửa buồng. Chàng không dòm lỗ khóa nhưng lại lấy mũi ngửi và ghé tai vào nghe. Đến hai cửa kia cũng làm thế, song chàng chỉ cái buồng ở bên tay phải mà khẽ nói: « Nó ở trong này đây! Ta chớ... » rồi đến thẳng cái cửa ở trước mặt, lấy chìa-khóa của mình, mở ra mà vào. Trong ấy có một cái phòng khách và một cái phòng ngủ thông với nhau.

Chàng lục-lọi các nơi các xó rồi xem đến đồ đạc. Đến một cái bàu con, thấy ngăn kéo nào cũng khóa kỹ, chàng móc túi lấy ra mọi chùm chìa-khóa, đủ các kiểu to và nhỏ thường và lạ, ướm thử rồi mở được trong chớp mắt.

Xem những giấy má trong các ngăn kéo ấy, không có cái gì lạ cả, duy thấy một cái biên-lai của khách-sạn nhận rằng

nàng Gia-uru-Mỹ có gửi những đồ trang sức trong tủ sắt của khách-sạn. Cái biên-lai ấy đề ngày « 30 tháng chạp ».

Hải-Tri nghĩ một lát, rồi lầm-rầm nói: « 30 tháng chạp.. Gia-uru-Mỹ đến đây từ 27, có sao mãi đến 30 tức là hôm qua mới đem đồ đến gửi trong tủ sắt...? Thôi, phải rồi. Tô-bý-Lâm ơi. Giải thưởng Mịch-lư-Tây anh nhường cho tôi mới phải!

Chàng xếp giả những giấy má rồi đi ra, khóa cửa lại. Ra đến ngoài, chàng xét kỹ các cửa những gian bên cạnh, lúc thì quỳ, lúc thì lê la, mất hơn 20 phút đồng-hồ. Chàng khẽ nói: « Mỗi khi cửa mở đẩy vào bên trong thì gió lùa vào, thổi bụi ở sàn si di, nhìn kỹ thì hình như một vết chổi khẽ quét vậy. Gian số 136 lại không thế, bụi dưới cửa vẫn y nguyên, chắc là xuất ngày hôm nay, mà cả hôm qua nữa, không có ai mở đến...» Hải-Tri vừa nói vừa dùng kính hiển-vi soi kỹ trên cửa thì thấy có mấy sợi lông, tựa như ở một cái khăn quàng đắt tiền bằng da một giống vật gì rơi ra vậy.

Đề mấy sợi lông trên bàn tay, soi kính mà xem đi xem lại. Thoáng thấy bóng một tên bồi khách-sạn ở đằng xa đi đến, chàng giả là một người lên nhằm gác, lại chỗ cầu thang mà xuống dưới lại buồng giấy của khách-sạn, có người quyền-chủ ra tiếp. Hải-Tri cho người ấy xem cái thiệp trình-thám rồi hỏi mượn quyển sổ biên tên các người trọ trong khách-sạn. Chàng xem sổ, biết rằng người trọ gian số 136 tên là Tang-bá-Liên. đến từ ngày 27 tháng chạp, tức là cùng một ngày với Gia-uru-Mỹ.

Hải-Tri đưa giả quyển sổ rồi hỏi rằng:

— Thưa ông, tôi muốn hỏi ông Tang-bá-Liên chút việc được chăng.

— Ông ta đi vắng từ sáng hôm qua chưa về,

— Ông Tang-bá-Liên chẳng hay có việc gì mà đi lân như vậy, ông có biết chẳng và có lấy làm lạ không?

— Không có gì là lạ cả. Ông ta lại đây thuê một gian, giả tiền trước và có cho chúng tôi biết là phải đi vắng luôn, ít khi ở nhà. Âu-hải-Tri, ông Tang-bá-Liên có can thiệp đến việc của tiên-sinh hay sao?

— Có !

— Tiên-sinh quen ông ta à?

— Tôi tuy không quen ông ta, nhưng biết là ông ta người mạnh-khảnh, râu mép đen và rậm, hay mặc bộ quần áo có vạch dọc.....

— Bộ quần áo ấy mùi sấm chẳng?

— Tôi không biết là mùi gì cả..Bây giờ ông có thể đưa tôi lên buồng ông ta được không.

— Xin vâng! Tiên-sinh chờ một lát, tôi đi lấy cái thìa-khóa đã.

— Tôi đã có thìa-khóa đây rồi. Tôi chỉ phiền ông cùng lên buồng của ông Tang-bá-Liên với tôi mà thôi.

Nói rồi hai người cùng lên thang máy, đến gian buồng số 136, Hải-Tri lấy chùm thìa-khóa của mình, tìm một cái mà mở cửa!

Mới vào đến buồng ngoài, người quyền-chủ khách-sạn nhìn Âu-hải-Tri:

— Mùi gì thế hở tiên-sinh?

— Mùi xác người chết!... Tôi chưa vào mà đã biết là trong này có xác chết, cái đó chẳng qua là nghề của chúng tôi đấy mà thôi...! Ông hãy vào với tôi.

Hải-Tri nói rồi đi trước mà vắn đèn.

Ánh đèn vừa lờ sáng thì người quyền-chủ khách-sạn kêu rú lên một tiếng:

Một cái xác nằm sòng sọt trên tấm thảm, quần áo sộc-

sạch như đã có dùng sức mà chống cự với hung-thủ; chính là Tang-bá-Liên. Xem qua thì biết là hắn chết đã được ngoài 40 giờ đồng-hồ rồi.

Âu-hải-Tri cúi xuống nhìn kỹ thì thấy ở cổ có mấy vết tím, nói rằng:

— Tang-bá-Liên bị bóp cổ mà chết!

Người quyền-chủ khách-sạn đánh bạo lại, cũng cúi xuống xem và nói thêm rằng:

— Hung-thủ dùng bao tay, các đầu ngón có đinh sắt, cố ý hại người!

Hải-Tri mỉm cười nói:

— Ngài tưởng-tượng cầu kỳ quá!

Chàng xem đồng-hồ:

— Mười giờ rồi, tôi phải lại chỗ người ta đang đợi tôi. Việc này ông chưa được đề cho ai biết vội. Tôi còn đến nữa.

Nói rồi ra ngay, làm cho người quyền-chủ khách-sạn cũng phải lật-dật chạy theo rồi khóa cửa lại, cùng đi xuống.

Hải-Tri nhảy lên cái xe vẫn chờ, lại Công-lạc-vũ-đài chàng xuống, đưa cho người cầm máy một mảnh giấy mà chàng đã viết mấy chữ, bảo cầm lại đưa cho viên cảnh-sát trưởng:

« Đã tìm được một việc ở buồng số 136, khách-sạn Ma tư đạt, chốc nữa ông sẽ biết tên hung-thủ.

Ký tên: Âu-hải-Tri»

* *

Lại nói Gia-tru-Mỹ, tối hôm ấy lên sân khấu một lần cuối cùng, hết sức trỗi tài, tiếng vỗ tay không mấy khi rút, đến giờ nghỉ công chúng vẫn sồn-sao. Nàng vào, lại nhớ đến câu chuyện vừa rồi, lấy làm sợ hãi, thành ra không để ý gì đến những lời khen ngợi của mọi người, các bạn tài-tử và những ông chủ rạp.

Nàng đi đến cửa phòng, thấy đứa nữ-tỳ hơi có dáng sợ hãi, chưa kịp hỏi thì nó khoác cho nàng một cái áo lông, vừa nói:

— Người ăn mặc sang trọng khi nãy vào nói chuyện với cô, trước tôi chưa biết là ai, cho nên tôi có chút đối với ông ta một cách bất- lịch-sự, sau tôi nghĩ ra thì hình như ông ta là Âu-hải-Tri, trình-thám, nổi danh nhất nước Mỹ tôi bây giờ thì phải.

Gia-ru-Mỹ nghe nói, nín lặng, mở cửa vào, không thấy người khách trong ấy, còn đang chưa hiểu ra sao, thì thấy đứa nữ-tỳ vào nói là Âu-hải-Tri lại đến.

Hải-Tri cài cửa rồi quay vào, cúi chào người tuyệt-sắc giai-nhân mà nói:

— Tôi biết là lại thế này rất bất-tiện cho cô-nương, vì mỗi khi nghỉ, cô-nương phải thay đổi y-phục khác. Tôi không dám ở lâu, cô-nương chớ ngại. Trước hết tôi hãy giao giả cô-nương cái chìa-khóa mà khi nãy tôi đã dùng cách khiếm-nhã là lấy trộm trong bao da của cô-nương. Không phải là không có cái chìa-khóa này thì tôi không mở được cửa đâu: chưa có cái cửa nào đến nổi trong 30 giây đồng-hồ tôi không mở được; nhưng vì tôi muốn biết một cách kín đáo rằng: cô-nương trọ ở gian phòng nào trong khách-sạn. Vả chăng, tôi hay dăng tính cho nên phải lấy cái chìa-khóa ấy đem theo, cũng vì ở cái vòng của nó có khắc số gian phòng của cô-nương vậy.

Gia-ru-Mỹ muốn xem Âu-hải-Tri nói ra làm sao liền kéo ghế mời chàng ngồi:

— Tiên-sinh cứ dạy cho, tôi còn thì giờ ngồi nghe được.

— Có điều gì mà nghe! Tôi tưởng cô-nương phải đem từ đầu chí cuối cái việc ở khách-sạn Ma-tur-dat kể lại cho tôi rõ thì tôi mới sẽ liệu cách giúp cô-nương được.

— Trước hết xin tiên-sinh hãy cho tôi biết rằng tại sao tiên-sinh lại tìm ra được việc ở khách-sạn Ma-tư-đạt?

— Tôi chỉ trông cô-nương mà tìm ra được.

— Nhưng từ ngày tôi tới đây, tôi đã được hân-hạnh hầu chuyện tiên-sinh bao giờ đâu?

— Tôi tuy hội-kiến cùng cô-nương lần này là lần thứ nhất, nhưng trong một buổi chiều hôm nay, tôi có thể biết cô-nương hơn là một người bạn chí-thân của cô-nương vậy.

— Tiên-sinh nói thế, tôi chưa hiểu ra sao cả.

Âu-hải-Tri ngồi xuống rồi lại khoan-thai nói :

— Người ta phần nhiều cho nghề trinh-thám là một nghề khó, tưởng như thế rất lắm. Mọi người đã cho nhà trinh-thám đủ các mảnh-mối, nhà trinh-thám chỉ phải đề trí vào những mảnh-mối ấy và dùng một chút tài riêng là khám phá được như chơi, không có gì là khó cả. — Việc tôi làm hôm nay, tuy có hơi lạ một chút, song đại-khái cũng như thế thôi. — Tôi thấy đồn cô-nương sắp từ giã Mỹ-châu một cách thốt nhiên như thế, tôi nghi ngay. Chiều hôm nay, tôi lại rap chiếu-bóng cũng là vì lẽ đó. — Trong khoảng vài giờ đồng-hồ ấy, khác nào như tôi đã lọt vào trong vòng sinh-hoạt của cô-nương, đứng mà xem xét vậy.... — Kể từ ngày cô-nương bước chân tới Nữ-ước, đi đâu cũng có người theo xem. — Trong bọn người theo xem cô-nương, có một người làm cho tôi chú ý đến. Cô-nương đi đến chỗ nào, người này cũng có ở chỗ ấy, lúc nào cũng chăm-chỉ nhìn cô-nương, cũng nghĩ-ngợi đến cô-nương, thế mà cô-nương vẫn không biết. Nếu phải người vô-ý thì hẳn cũng cho là người ấy thấy cô-nương nhan sắc cho nên theo ngấm không biết chán: nhưng tôi thì nhờ trời được cặp mắt trông không đến nỗi lắm thế. Tôi biết rằng không phải vì sự tình-cờ mà cô-nương đi đến đâu, hẳn cũng gặp rồi lại đứng mà ngấm, nhưng chỉ vì hẳn thấy những đồ trang-

sức của cô-nương, tối mắt lại, cố theo rồi cô-nương đẩy thôi. — Lại còn một điều nữa làm cho tôi chú ý: quăng phim chụp cô-nương vào khoảng ngày 29 thì cô-nương hãy còn tươi cười, vui vẻ; đến quăng sau, tôi đoán là từ ngày 30 trở đi, cô-nương thành ra ủ-rũ, ít cười nói, lại có đáng lo về một chuyện gì khó nghĩ. Tôi quyết ngay rằng: đêm hôm 29 rạng ngày 30, cô-nương có gặp một sự rủi-do gì khác thường cho nên mới đến nỗi thế. — Vả chẳng từ đấy trở đi, tôi tìm kỹ ở trên màn ảnh, người mà tôi vẫn thấy lần quần trong đám theo xem cô-nương, thì không thấy đâu nữa. Thế là tôi đã có mấy cái đầu mối rồi. Khi này, tôi lại đây, trong 2 phút đồng-hồ, biết ngay là việc xảy ra như ý tôi đã đoán, không còn nghi gì nữa.

Âu-hải-Tri nói đến đấy, đứng dậy cáo-từ :

— Tôi hãy ra để cô-nương sửa-soạn. Tôi mong rằng cô-nương không còn ngờ gì tôi nữa và xin nhắc lại rằng: tôi sẽ hết sức gỡ sự oan-khuất cho cô-nương, vì cô-nương quả là không can thiệp gì đến. — Đến giờ nghỉ sau tôi lại thì cô-nương phải thực lòng nói cho tôi biết. Đến giờ nghỉ sau, xin cô-nương nhớ cho.

Hải-Tri ra, lại buồng đồ, cho ông cụ làm ở trong ấy một đồng đô-la rồi bảo ông ta rằng đến gần giờ nghỉ sau, mang một cái bình-phong lớn vào buồng Gia-ưu-Mỹ.

Ông cụ vâng ngay.

Chàng vừa đi khỏi rạp hát được mấy bước thì nghe tiếng người gọi « Âu-hải-Tri », quay lại nhìn thì thấy Bạt-Sơn ở trên một chiếc Ô-tô lớn bước xuống, bên trong còn 4 người cảnh-binh, nai-nịt gọn gàng.

Bạt-Sơn cảnh-sát-trưởng ở Nữu-ước, có tiếng là người chăm-chỉ công việc, vừa nhận được mấy chữ của Âu-hải-Tri hỏi người đưa giấy thì biết là Hải-Tri ở rạp hát, liền

dem 4 người cảnh-sát lại để phòng việc phải dùng đến chằng.

Hai người bắt tay chào nhau.

Bạt-Son hỏi :

— Ông chưa đi bắt hung-thủ ư mà lại còn ở đây ?

— Chưa.

— Ông xem có phải dùng thêm cảnh-binh nữa thôi ?

— Thôi, 4 người là đủ rồi.

Âu-hải-Tri thấy Bạt-Son cặp một quyển sách dày thì hỏi :

— Ông mang theo sách gì vậy ?

— À, đây là quyển luật-lệ, tôi đem đi phòng; nếu hung-thủ có ý kháng-cự, ta sẽ đọc cho nó nghe.

— Ông cẩn-thận lắm, vừa nói vừa có ý nén sự cười — Bây giờ tôi phải đến nhà Mịch-lư-Tây đây. Tôi lại nói cho ông ấy biết rằng tôi cũng là người tranh giải thưởng đó.

— Gần đến mười một giờ rồi còn gì.

— Nhưng đến 12 giờ mới hết hạn kia mà.

— Ông cứ bỏ lỏng hung-thủ thế, ngộ nó trốn mất thì làm thế nào ?

— Ông không ngại. Ta muốn bắt nó bao giờ thì bắt, nó không thể trốn đi đâu được.

— Vâng, thế thì mời ông đi, nhưng bao giờ ông mới về để ta cùng đi tróc nã hung-phạm ?

— Các ông cứ lại cửa khách-sạn Ma-tư-đạt đợi tôi. Trong nửa giờ đồng-hồ tôi sẽ đến đấy. Các ông lại, nhớ đem theo ít quà bánh.

Hải-Tri nói đoạn, quay ngoắt mình lỏn vào trong đám đông người, đi mất, làm cho Bạt-Son bất giác nói rằng :

— Thằng cha này, dễ thường nó hóa điên hay sao ! ?

Mười lăm phút sau, một cái xe đồ xích ở trước một

tòa nhà nguy-nga giữa phố An-lý-thôn, tức là nhà Mịch-lư-Tây Bách-triệu-phú.

Hải-Tri đương nhìn lên, biết là Mịch-lư-Tây sắp đi ngủ, liền lại dật chuông, người canh cổng ra mở, toan hỏi tên họ lòi-thôi, chàng gạt người ấy ra rồi đi bừa vào, trèo lên gác, qua mấy cái buồng thì đến buồng ngủ của Lư-Tây.

Nhà Bách-triệu-phú thấy Hải-Tri đột-ngột vào thì hỏi xem đến có việc gì ?

— Có 2 việc. Một là: Tôn-ông bảo người gác cổng của ngài không được báo sớ cảnh-sát rằng: tôi tự-do vào quý-xá; hai là: Tôn-ông đánh điện-thoại ngay cho 2 hội-viên trong ban hội-đồng xét giải thưởng, phải lập tức đến Công-lạc-vũ-dải đợi tôi ở trong sà-lông của nhà nữ-tài-tử Gia-ru-Mỹ.

— Thế là nghĩa thế nào ?

— Nghĩa là tôi muốn nắm chắc giải thưởng 2 vạn đồng. Vẫn biết là đến khuya thế này thì làm phiền tôn-ông thật, nhưng xin ngài cũng vui lòng đánh điện-thoại ngay cho, tôi rất lấy làm cảm tạ.

Nhà trinh-thám nói xong chào rồi đi xuống. Người gác cổng biết ý nên cũng không dám lòi-thôi gì nữa.

Hải-Tri nhảy luôn lên xe, lại Ma-tư-đạt khách-sạn đã thấy Bạt-Sơn cùng bốn người cảnh-binh đứng ở cửa trước.

Sáu người đi vào, làm cho người quyền-chủ khách-sạn lấy làm sợ hãi, e lại xảy ra sự xung-đột gì dễ thiệt hại đến khách-sạn chẳng, bắt-đắc-dĩ phải theo lên xem sao.

Khi đi gần đến gian buồng có xác người chết, Hải-Tri lên giọng hình như đọc văn-tế:

— Chàng Tang-bá-Liên bị hại thôi cũng là một sự hay cho chàng: Chàng thoát-ly được cái xã-hội khổ sở này

mà sang Tây-phương cực-lạc thế-giới vậy !

Nói xong, nhà trinh-thám lấy chìa-khóa mở cửa gian buồng của Gia-ưu-Mỹ, bảo mọi người vào rồi chỉ cái cửa buồng bên tay phải :

— Hung thủ trong này đây !

Bốn người cảnh-binh bèn người nào người nấy xích sắt dút ra, cầm lăm-lăm trong tay.

Bát-Sơn nói :

— Lúc này là lúc dùng đến sách rồi đây !

Hải-Tri gật đầu.

Viên Cảnh-sát-trưởng bèn giở quyển luật ra, tìm đến một mục, gõ vào cánh cửa 3 cái, rồi cất cao tiếng lên mà đọc, vừa đọc vừa dơ tay dơ chân, như thể diễn-thuyết, rất là hùng-hồn.

Đọc xong, gấp sách lại, sắp mở cửa để vào bắt hung-thủ.

Một tên bồi khách-sạn, chạy lên lại gần Âu-hải-Tri :

— Có người gọi máy nói lại, xưng là bạn của Mịch-lư-Tây mời ông đến ngay rạp hát lớn; người ấy chờ ông đã lâu.

Hải-Tri nghe xong nói với Bát-Sơn :

— Nếu thế thì tôi phải đi ngay mới được.

— Ông không ở đây để cùng bắt hung-thủ với chúng tôi à ?

— Thôi, tôi còn ở làm gì nữa ; các ông cứ việc vào mà bắt, vả chăng nó đã nghe những điều luật ông vừa đọc thì bắt lại càng dễ lắm.

Nói rồi cười ngất, xuống thang đi thẳng.

Chàng lại lên xe, mở thật nhanh, đến Công-lạc-vũ-đài, vừa đến cửa của những tài-tử, đã gặp hai người bạn của nhà Bách-triệu-phú. Trông quần áo hai người, chàng lấy làm lạ. Mọi khi, mỗi lúc hai người ấy đi chơi ngoài phố thì ăn mặc cực kỳ sang trọng, thế mà hôm nay trời rét, một người thì đầu trần, không đeo cồn, lại thắt một cái mùi-soa lên cổ,

trong mặc « *py-da-ma* », ngoài khoác « *ra-lăng sù* », dưới chân mới sỏ được đôi giày mà chưa buộc; một người thì đầu đội mũ dạ hình cao, hãy còn mặc quần áo ngủ, chân đi dép.

Hai người thấy Hải-Tri thì tóm lấy tay mà hỏi dồn hỏi dã:

— Ông muốn cọt Mịch-lư-Tây đấy chẳng? Nếu thế ông ta sẽ thừa ông ở tòa! Ông nên biết rằng pha trò cũng tùy từng cách. Cách pha-trò này của ông sẽ làm thiệt-hại cho ông đó.

— Thế nào, ông nói chúng tôi biết?

Hải-Tri cứ đề 2 người hỏi một chập rồi đứng thở chàng mới nói:

— Xin hai ngài cứ yên-tâm, tôi sẽ làm cho hai ngài hiểu rõ đầu đuôi một tấn thảm-kịch mà tôi mới tìm ra. Trước hết, xin cho biết quý-tính cao-danh là gì đã?

Một người nói là: Kiết-chi-Bỳ.

Người kia xưng là: Hồ-tử-Lý.

Kiết-chi-Bỳ lại nói:

— Chúng tôi đều là bạn thân của Mịch-lư-Tây.

Hồ-tử-Lý nói tiếp.

— Vừa là hội-viên hội-đồng xét giải thưởng.

Hải-Tri nói:

— Đa tạ hai ngài. Vì khi nãy, tôi có xin với ông Mịch-lư-Tây, nên ông cắt 2 ngài lại đây để xem tôi chiếm giải thưởng có đáng không. Trông y-phục của hai ngài, tôi biết là hai ngài lại vội vàng quá.

Hồ-tử-Lý đã hơi nguôi nguôi, nói:

— Có thể! ông Mịch-lư-Tây đánh điện-thoại bảo chúng tôi đi ngay cho nên không kịp ăn mặc gì cả.

Kiết-chi-Bỳ lại nói:

— Chúng tôi lật-đật đi ngay, thành ra gặp gái !

Hải-Tri hỏi tại sao thì Kiết-chi-Bý đáp rằng :

— Khi đến cửa buồng Gia-ưu-Mỹ, gặp con nữ-tỳ, nó bảo hai người ăn mặc thế không đáng vào buồng chủ nó, rồi những sự đóng cửa lại. Hai người ừc mình, tát cho nó một cái thì nó chu-chéo lên, có một bọn đến cự hai người rồi ôm hai người quăng ra ngoài cửa.

Nhà trinh-thám xin lỗi hai người :

— Lỗi ấy ở tôi, xin hai ngài thứ cho. Nếu tôi biết các ngài lại nhanh thế thì tôi đến đón mới phải, nhưng tôi còn đi tróc-nã hung-thủ.

— Hung-thủ nào ?

— Hung-thủ giết người ở khách-sạn Ma-tư-đạt.

— Ở khách-sạn Ma-tư-đạt có tấn thăm-kịch ư ?

— Vâng, tấn thăm-kịch ấy tôi mới tìm ra được đề tranh giải thưởng 2 vạn đồng đêm hôm nay.

— Giải thưởng 2 vạn đồng vào tay Tô-bỷ-Lâm rồi !

— Xin ngài chờ có thiên-kiến như vậy, mới 11 giờ 29 phút, còn nửa giờ nữa. Tôi còn thừa thì giờ để làm cho 2 ngài biết là tôi đáng lĩnh giải ấy. Ngài đi vào đây với tôi.

Ba người cùng lại sa-lông của Gia-ưu-Mỹ thì vừa đến giờ nghỉ, Ưu-Mỹ cũng vừa mới đi vào.

Hải-Tri dặn 2 người chờ chàng ở ngoài một chút; mở cửa vào, thấy đã có bình-phong, lại gần nói với Ưu-Mỹ :

— Bây giờ xin cô-nương một mặt cứ trang điểm cùng thay đổi cách phục-sức, một mặt, cô-nương phải nói lại đầu đuôi chuyện ấy cho tôi biết; đã có bình-phong ngăn đôi cái phòng ra rồi, tôi không làm phiền cô-nương chút nào cả.

Gia-ưu-Mỹ vâng lời.

Hải-Tri liền mở cửa rồi ra hiệu cho Kiết-chi-Bý và Hồ-tử-Lý vào, không được nói năng chi hết.

Ba người ngồi xong, Hải-Tri mới nói :

— Như lúc này, tôi vừa mới nói chuyện với cô-nương, chiều hôm nay, tôi lại Mỹ-thuật truyền-ảnh-quản xem phim ảnh chớp về sự sinh-hoạt của cô-nương, tôi biết được rằng: trong đêm hôm 29 rạng ngày 30, cô-nương có gặp một sự gì quái-ác. Tôi bèn đi tìm xem sự quái ác ấy là sự gì, thì đến tối tôi tìm được ra rằng:

1°) Một người bị ám-sát trong một gian phòng gần gian phòng của cô-nương, ở khách-sạn Ma-tur-dat, nội đêm 29, rạng ngày 30 vừa rồi ;

2°) Sáng hôm 30, cô-nương sợ lại có sự như thế xảy ra nữa, phải đem những đồ trang-sức quý giá gửi bỏt vào trong tủ sắt của khách-sạn.

Cứ lấy 2 việc ấy mà xét thì hiểu rằng: quả là cô-nương có biết rõ việc ám sát ấy. Vậy cô-nương không thể giấu được tôi nữa. Đầu đuôi việc ám-sát thế nào, cô-nương phải nói lại cho tôi nghe một lượt.

Gia-ưu-Mỹ bị xúc-động rất mạnh, nghe xong mấy câu nói của Âu-hải-Tri, thở hồn-hển mà kể lại rằng :

— Thừa tiên-sinh, thật là không may cho tôi quá, khiến tôi vừa đến Nữ-ước này được mấy hôm mà đã gặp một sự rất phiền lòng. Tôi thường có nhiều chị em bạn khuyên tôi không nên dùng nhiều đồ nữ-trang quá, làm cho những kẻ có lòng tham sẽ vì những hạt trai và kim-cương kia mà dòm-dỏ. — Tôi không nghe theo, thật là không biết điều phải. Đến Nữ-ước, tôi đi lại chơi bời, không ngờ rằng vẫn có một người là Tang-bá-Liên theo rồi tôi, như tiên-sinh vừa nói cho tôi biết trong giờ nghỉ trước. — Vào quăng 12 giờ đêm hôm 29 vừa rồi, tôi từ rạp về khách-sạn Ma-tur-dat, mọi người đã ngủ cả, các tầng đều im lặng như tờ. — Khi đến gian phòng của tôi, tôi rất minh: các cửa trong phòng mở toang cả ra, tôi vội chạy vào xem đến đồ trang-sức của

tôi vẫn cất kín thì một chuỗi kim-cương quý giá nhất đã biến đi đâu, chỉ còn trơ cái hộp lại đó. — Bấy giờ, hình như chín vía tôi đã bạt mắt ba, chạy ra cửa vừa toan hô-hoán lên thì lại thấy một điều lạ mà lúc này tôi chưa chú ý đến : cái cửa gian phòng số 136, sế cửa gian phòng của tôi cũng mở. Tôi như đã hóa điên, chạy sốc ngay sang, có ý hể gặp người thì hỏi xem có ai biết việc trộm vào gian phòng của tôi chẳng, chứ tôi bấy giờ quả là không có ý gì nghi người nào ở gian bên ấy cả. Buồng ngoài không có ai, thấy một cái cửa nữa mở, tôi chạy vào thì là một cái buồng ngủ. Tôi đứng ngất người đi không biết mất mấy phút, vì quá sợ.... — Tôi thấy Tang-bá-Liên nằm ngửa ở giữa buồng, tay chân co quắp, tay trái hãy còn nắm chuỗi kim-cương của tôi ; hung-thủ thì đang cầm cúi đèn và bóp cổ...

Nói đến đây, Gia-uru-Mỹ thồn-thức rồi nín lặng.

Hải-Tri nói :

— Cô-nương nhắc lại truyện cũ mà cảm-dộngt hế kia ư ?

— Thừa tiên-sinh, đến đây tôi có một điều phải thưa với tiên-sinh. Chúng tôi làm nghề này, không những cần-có tài nhưng còn phải có cái gì khác thường để cho người ta chú ý đến, cho nên được vài ba năm nay, tôi đi đâu cũng đem theo một.....

Vừa nói đến đây, bỗng thấy ở ngoài có tiếng huyền nào, rồi những người ngồi xem, người thì gọi, người thì kêu, nhao-nhao lên rằng :

Bắt lấy nó ... ! Quăng dây ra ... ! Chấn nó lại ... ! v, v.

Lại có tiếng súng lục.

Mọi người cùng Gia-uru-Mỹ ở trong phòng lấy làm sợ hãi.

Hải-Tri nói :

— Để tôi ra xem cái gì.

Đứng dậy, vừa rút được cái then cửa thì bị đẩy ngã ngửa

ra, Kiết-chi-Bý và Hồ-tử-Lý nhác thấy một vật sam-sám, nhảy vọt vào, thế rất hung hãn, hai người nhanh trí khôn, đẩy ghế nằm rạp xuống đất, vật sam ấy nhảy đồ cả bình-phong quờ tay gạt đũa nữ-tý ngã sắp xuống rồi đến ôm lấy chân Gia-ưu-Mỹ.

Ưu-Mỹ bất-giác mỉm cười rồi vuốt ve trên đầu nó mà gọi:
— Đát-Ky.

Âu-hải-Tri vùng đứng dậy, lại đóng cửa lại rồi quay vào thấy Kiết-chi-Bý và Hồ-tử-Lý nằm rạp xuống đất mà bò vào dưới gầm một cái bàn kê gần đấy, đũa nữ-tý bất tỉnh nhân-sự, bèn gọi tên hai người mà nói:

— Hai ông đứng dậy nào; có chủ nó đây, nó không dám làm gì đâu mà sợ.

Hai người mãi mới dám từ-từ ngồi dậy, định thần nhìn kỹ lại thì là một con đười-ươi cao bằng người nhưng to lớn bằng hai người, bộ dạng khỏe mạnh lạ thường, đang ngồi trước mặt Gia-ưu-Mỹ.

Ưu-Mỹ vừa vuốt-ve con đười-ươi, vừa tỏ ra dáng kinh ngạc.

Hải-Tri dắt hai người ngồi lên ghế rồi nói rằng:

— Tôi rất khen cô-nương đã dụng công dạy được một con vật khôn ngoan và trung thành với cô-nương như thế.

Tôi đề ông Cảnh-sát-trưởng Bạt-sou với bốn người cảnh-binh vây bắt nó, không biết họ làm thế nào lại để nó sống ra, mà khen thay cho nó một mình thuộc được đường mà chạy từ khách-sạn Ma-tư-đạt đến đây.

Lại dắt Kiết-chi-Bý và Hồ-tử-Lý đến trước Gia-ưu-Mỹ xin lỗi nàng vì đã tự-tiện đem người lạ vào trong phòng của nàng. Hải-Trí nói vì có gì chàng lại đem hai người vào, nhân thế chàng giới-thiệu hai người với nhà nữ-tài-tử.

Chàng chỉ con đười-ươi mà nói với hai người:

— Con đười-ươi này, nàng Gia-uru-Mỹ đặt tên nó là Đạt-Ky, chính là thủ-phạm việc ám-sát ở Ma-tú-đạt khách-sạn. Nó tuy giết chết Tang-bá-Liên nhưng nó không trái chút nào cả.

Kiết-chi-Bỳ và Hồ-tử-Lý lại gần càng biết rằng con đười-ươi rất lợi hại, anh Tang-bá-Liên tránh sao cho khỏi những cái móng sắc kia được,

Hải-Tri nhìn Gia-uru-Mỹ mà rằng :

— Lúc này, cô-nương định nói là đi đâu cũng đem một con đười-ươi tức là con Đạt-Ky theo phải không? Công trình cô-nương dạy nó từ lúc nó còn bé rồi đi đâu cho nó đi đấy là một điều trong những điều làm cho mọi người chú-ý đến cô-nương chẳng?

—Vâng, quả như nhời tiên-sinh nói. Hôm tôi mới đến quý-tĩnh, vào Công-lạc-vũ-dài này, ông chủ bảo tôi rằng :

«Đi-đâu lại cứ dắt con khỉ lớn đi theo, làm cho công chúng phần nhiều khiếp sợ, như thế rất khiếm nhã, cho nên tôi phải nhốt nó ở gian phòng của tôi ở khách-sạn Ma-tư-đạt; Tang-bá-Liên không biết nó trong ấy mà lại vào, thật là không may cho hắn. Khi tôi thấy con «Đạt-Ky» bóp cổ hắn, tôi đứng ngất đi một lát rồi lại gần, nhìn kỹ thì hắn đã chết rồi; tôi bèn rút lấy chuỗi kim-cương ở tay hắn rồi dắt con Đạt-Ky ra, khóa cửa gian 136 lại. Sau tôi mới biết là con Đạt-Ky để cho Tang-bá-Liên về đến buồng của hắn rồi mới chạy sang lôi hắn vào trong phòng ngủ mà giết! Tôi về, ngồi, sợ quá, nghĩ quanh nghĩ quẩn, định đến sáng hôm sau đem gửi bớt những đồ nữ-trang vào trong tủ sắt của khách-sạn, rồi tôi lại nói với ông chủ rạp này rằng ý tôi đã quyết từ-giả Nữu-ước để về Âu-châu có việc.

Nàng nhìn đồng-hồ, sắp hết giờ nghỉ, liền dơ tay bắt tay Âu-hải-Tri và nói :

— Tiên-sinh gỡ sự rầy-rà về việc này cho tôi, ơn đó tôi xin ghi lòng tạc dạ.

— Tôi không dám nhận ơn ấy. Chính ra tôi phải ơn cô-nương mới phải. Nhưng chốc nữa, tôi sẽ phiền Cô-Nương một chút.

— Có việc gì, lát nữa, xin tiên-sinh cứ sai bảo. Bây giờ tôi ra, phải nhốt con Đạt-Ky trong này, xin ba ngài ra cho.

Kiết-chi-Bì và Hồ-tử-Lý còn sợ sẵn, không đợi bắt tay, giảo cẳng bước ra khỏi cửa. Hải-Tri chào nhà nữ-tài-tử, rồi cũng ra.

Gia-uru-Mỹ, nét mặt bấy giờ lại tươi tỉnh, vẻ đẹp tăng gấp bội phần. Lên sân khấu, tiếng vỗ tay lại vang như sấm.

* * *

Âu-hải-Tri ra đến ngoài phố, hỏi Kiết-chi-Bì và Hồ-tử-Lý rằng:

— Thế nào? Hai ngài xét việc ấy của tôi có đáng chiếm giải thưởng không?

Kiết-chi-Bì nhìn đồng-hồ:

— Mới có 12 giờ kém mười, được lắm! Việc này của ông đáng chiếm giải lắm, nhưng ông hãy cho chúng tôi biết vì sao ông lại nghi cho con đười-ươi của Gia-uru-Mỹ giết người?

— Cũng chỉ vì buổi chớp-bóng chiều hôm nay đấy thôi, xem đến đoạn chớp khi tải những đồ của Gia-uru-Mỹ ở dưới tàu thủy lên, tôi thấy một cái hòm to, chọc thủng một lỗ, có đề mấy chữ: « *dễ vỡ, ...trên, ...dưới* », thì tôi biết ngay là con đười-ươi ở trong ấy, vì tôi vẫn nghe đồn rằng Gia-uru-Mỹ nuôi một con đười-ươi rất lớn và đi đâu cũng đem đi theo, sau tôi đến khách-sạn Ma-tư-đạt tìm thì biết là nó bị nhốt ở trong một cái buồng. Tôi lại thấy những vết chứng về sự vật lộn của con đười-ươi với

kẻ trộm, vì trước khi chết Tang-bá-Liên còn cố sức đánh nhau với nó, tôi lại thấy lông lá của nó dính trên cửa, khi tôi vào xem đến xác Tang-bá-Liên thì lại càng biết rõ lắm. Những vết thương chí mệnh ở cổ hần, quả là tay con đười-ươi bóp. Tôi tự tìm được gian buồng của anh vô phúc này là nhờ những hạt bụi ở dưới cửa. Còn như tôi biết việc này xảy ra bao giờ là vì nhìn nét mặt Gia-tru-Mỹ thay đổi ở trên màn chớp bóng.

Hai người nghe xong, khen ngợi Âu-hải-Tri vô cùng.

Bỗng có người ở đằng xa chạy lại, vừa chạy vừa hốt-hoảng hỏi to lên rằng :

Nó đâu rồi, nó chạy đi đâu rồi ? Ba người nhìn xem ai, chẳng hóa ra Tô-bỷ-Lâm, Tô-bỷ-Lâm, người thấp bé, song khỏe mạnh và nhanh nhẹn, định thần nhìn lại, biết ba người; không thêm hỏi Âu-hải-Tri, vì có ý tức, chỉ nói với Kiết-chi-Bỳ và Hồ-tử-Lý rằng :

— Ông Mịch-lư-Tây vừa đánh điện-thoại cho tôi rằng : Âu-hải-Tri muốn áp đảo tôi trong cuộc tranh giải thưởng 2 vạn đồng. Âu-hải-Tri mơ tưởng hão huyền như thế sao được. Hai ngài xem việc của tôi làm độ đầu tháng đã đánh lĩnh giải rồi, nay lại sắp tìm ra một việc mới rất lạ. Đến việc này thì không còn có thể nhường 2 vạn đồng cho ai được. Vừa rồi, người nhao-nhao lên rằng : có một con gấu rất lớn, chạy vung ở ngoài phố, đi đến đâu, người sợ ngã lăn cả ra đến đấy, có người bạo và sẵn súng lục rút ra bắn, nhưng lại không trúng. Như ý tôi, tôi cho là một kẻ khốn nạn nào, ăn mặc giả làm gấu, khiến cho mọi người sợ rồi tìm cách kiếm chác đây. Có người mách tôi là mới thấy chạy vào Công-lạc-vũ-dài, đứng rồi, tôi quyết vào lột mặt nạ của hần ra để ai nấy tường chân giả. Đấy, rồi các ngài xem giải thưởng sẽ về tay Âu-hải-Tri hay về tay tôi.

Kiết-tri-Bỳ dơ đồng-hồ cho Tô-bỷ-Lâm xem mà nói :

— Còn 4 phút nữa, ông làm thế nào cho kịp ?

— Tôi chỉ cần 3 phút thôi.

Tô-bỷ-Lâm nói đoạn, chạy như bay vào trong rạp hát.

Âu-hải-Tri và hai người bạn của Mịch-lư-Tây trông nhau mà cười.

Đang cười, một cái ô-tô đỗ lại rồi năm người trên xe bước xuống. Hải-Tri cùng hai người kia trông, nhận ngay được là viên Cảnh-sát-trưởng Bạt-Sơn với bốn bác cảnh-binh, anh nào anh ấy quần áo rách từng mảng, mặt thở hồng-hộc.

Bạt-Sơn lại nắm lấy cánh tay Âu-hải-Tri :

— Bác chơi ngón độc quá ! Làm tôi đọc những điều luật cho một con khỉ nghe, thành một vai hề làm trò cười cho mọi người ! Rõ chán quá ! Mình những tưởng vào bắt người, ai ngờ một con đười-ươi, cao lớn khỏe mạnh như hùm...

— Thế tôi có bảo với ông rằng người ở trong ấy không ?

— Bác không bảo tôi rằng người ở trong ấy, nhưng bác bảo là hung-thủ ?

— Cứ gì người mới là hung-thủ, như con đười-ươi ấy, chẳng phải là hung-thủ đấy ư ?

Hải-Tri vừa nói vừa cười, lại nói thêm :

— Các ông năm người mà không bắt được một con khỉ, vụng múa lại cứ chê đất lếch mãi.

Bạt-Sơn cau quá, gầm lên :

— Âu-hải-Tri, anh giễu tôi vừa chứ !

Bỗng lại thấy Tô-bỷ-Lâm ở trong Công-lạc-vũ-dài chạy ra, mất cả mũ lẫn xì-gà, thì ra chàng vào trong rạp, được người ta chỉ cho, liền đánh bạo lấy chìa-khóa mở cửa buồng Gia-ru-Mỹ ra, mới thò đầu vào, trông thấy quả là một con đười-ươi rất lớn sợ quá, vội vàng đóng cửa lại, nó nhảy một bước ra, bộp theo một cái, mũ chàng đội và xì-gà đang ngậm bật

vào trong buồng; chàng hết sức kéo được cửa ra rồi khóa chặt lại...

ác đồng-hồ đánh 12 tiếng.

Kiết-chi-Bỳ và Hồ-tử-Lý chào Bạt-Sơn và Tô-bỷ-Lâm, nói cho hai người biết rằng giải thưởng hai vạn, Âu-hải-Tri chiếm được, rồi mỗi người một bên, khoác tay Hải-Tri cùng đi.

Bạt-Sơn tức đầy ruột, đứng lặng một hồi, sau nghĩ lại, lại bật cười rồi lên ô-tô, cùng với bốn người cảnh-binh về sở Cảnh-sát.

Tô-bỷ-Lâm uất quá, phần vì 2 vạn đồng thành một giấc mộng, phần vì bị Hải-Tri áp-đảo, đứng ngây ra, mọi người đi cả, chàng cũng lủi-thủi về, vừa đi vừa nghĩ: « Việc của mình đã làm tuy có điều khó khăn nguy hiểm, nhưng tài của Hải-Tri, ngày thường vẫn giỏi gấp hai mình; thôi mình hãy chờ đến ngày mai xem anh ấy tìm được cái gì mà lại thắng được mình như thế.

*
* *

Một giờ đêm, Công-lạc-vũ-đài tan hát, Gia-ưu-Mỹ ra, người kéo theo sau như nước chảy. Có một Câu-lạc-bộ rất lớn, đem ô-tô lại đón, mời nàng đi dự tiệc, vẫn tưởng đến mai nàng phải về Âu-châu thực.

Khi nàng bước lên ô-tô, xe sắp chạy, Âu-hải-Tri đến, ngả mũ nói với nàng rằng:

— Trước khi cô-nương lại Câu-lạc-bộ dự tiệc mà mọi người rất chân thành đặt ra mời cô-nương, xin cô-nương giúp tôi một tay để làm việc nghĩa. — Hai vạn đô-la tức là giải thưởng tất-niên của Mich-lư-Tây, tôi vừa giật được đây, cô-nương cầm lấy rồi lại nhà một người đàn bà góa mà đưa cho người ấy. Tôi là đàn ông, ăn nói cục-kịch, có đâu dễ nghe được như cô-nương. Vậy thời; vàng của

xã-hội đây, cô-nương thêm mấy lời ngọc của cô-nương vào mà cùng tôi làm một điều lành. — Xong việc, xin cô-nương vui lòng đi dự tiệc cho và tùy ý cô-nương muốn ở nước tôi đến bao giờ thì ở.

Gia-ưu-Mỹ vừa vui-vẻ tươi cười, vừa buồn rầu cảm-động, tỏ ý sẽ hết sức làm theo lời dặn, chìa tay bắt tay Hải-Tri. Hải-Tri đỡ lấy tay Ưu-Mỹ mà hôn một cách rất lịch-sự, bảo người cầm máy phở và sổ nhà của Uy-thất Ước-nhi-Ban rồi đi thẳng.

Việc của Âu-hải-Tri hôm ấy đến bây giờ là hết.

HẾT

SẮP XUẤT BẢN

HẸN GIỜ CHẾT

— Trinh-thám tiểu-thuyết —

Trọn chuyện một cuốn giá bán 0\$10

Nữ-Lưu Thơ-Quán Gocong

SÁCH ĐÃ XUẤT-BẢN :

Gương-nữ-kiệt (Phan-thị-Bạch-Vân) hết
Gia-đình-giáo-dục thường-đàm (Đạm-phương-nữ-sử) hết
Giám-hồ-nữ-hiệp (Hoàng-thị-Tuyết-Hoa) hết
Kim-tú-Cầu (Đạm-phương-nữ-sử) hết
Nữ-anh-tài (Hoàng-thị-Tuyết-Hoa) hết
Sách-xem-Tết (Tân-Dân) hết

SÁCH ĐANG IN VÀ SẮP XUẤT - BẢN :

Lịch-sử-nam-tiến của Dân-Tộc ta (Ngô-văn-Triệu)
Trình-dục-Tú thứ nhất (Nguyễn-học-Hải-Hà-nội)
Trình-dục-Tú thứ hai (Nguyễn-học-Hải-Hà-nội)
Trình-dục-Tú thứ ba (Nguyễn-học-Hải-Hà-nội)
Hồng-phấn tương-tri (Đạm-phương-nữ-sử)
Nữ-anh-tài thứ hai (Hoàng-thị-Tuyết-Hoa)
Mảnh-gương-phụ-nữ (Nguyễn-văn-Huyến-Huế)
Một đời mấy thân (Nguyễn-thị-Đan-Tâm-Phù-quảng)
A-đông-tĩnh-ngộ (C. M. C.-Hà-nội)
Mạc-tú-Oanh (Nguyễn-học-Hải-Hà-nội)
Mỹ-quốc cách-mạng-sử (Ngô-văn-Triệu)
Săn-dục-giám (Tinh-Liêu)
Gương tốt-gia-đình (I. T.-Hà-nội)
Nhân-tình ngẫu-lục toàn tập còn 8 cuốn (Đạm-phương)
Phụ-nữ tân-giáo-khoa (cuốn trung)
Phụ nữ tân-giáo-khoa (cuốn hạ)

CÒN ĐƯƠNG SOẠN :

1) bộ sách về khoa-học

5 bộ lịch-sử tiểu-thuyết chưa đề tựa, (của văn-nhơn Nam, Nữ thuộc bộ biên-tập N. L. T. Q.)

Những sách sau đây sẽ in tại nhà in NỮ-LƯU-THƠ-QUÁN sắp ra đời, đóng bìa theo kiểu bên tây vẽ hình rất hoa mỹ. Sách của N. L. T. Q. sau này sẽ in đủ gởi cho các nhà abonnés thời, không in dư gởi bán sỉ bán lẻ các hàng tạp-hóa và hàng sách. Ai muốn xem sách N. L. T. Q. xin gởi thơ mua trước, có bán mặt và bán chịu. Ai muốn bàn bạc cần-kíp về vấn-đề chi thuộc phần biên-tập, xin do mấy chỗ sau đây :

Ở Bắc : do NAM-KÝ-THƯ-QUÁN 17, Francis-Garnier-Hà-nội.

Ở Trung : do Madame ĐẠM-PHƯƠNG-NỮ-SỬ-Huế.

Ở Pháp : do M. PHAN-VĂN-CHÁNH, Licencié-es-sciences N° 84, rue Pascal Cachan (Seine).

Ở Lục-tỉnh : do M. NGUYỄN-KHẮC-TRƯỜNG, voyageur de la Maison ĐÌNH-DẪN.

Sách của Tân-Dân Thư-Quán xuất-bản

TIỂU-THUYẾT

Xác chết chạy đi đâu	0\$10
Ai giết quan tòa	0, 12
Bóng trắng soi	0, 30
Chiếc bóng song the	0, 90
Hồng-nhan đa truân	0, 40
Huyết-chích-tử	0, 30
Hai vợ (trọn bộ)	0, 35
Kim-Vân-Kiều Tiểu-Thuyết,	0, 85
Danh-Hoa Thảm-Kiếp	0, 30
Vòng quanh thế-giới.	0, 25
Hồ-Điệp-Hoa.	0, 20
Song-hiệp phá gian, trọn bộ	0, 45
Vợ tôi (Dư chi thê) trọn bộ	0, 70
Chồng tôi (Dư chi phu) trọn bộ	0, 70
Thế-giới trẻ con	0, 25
Thiết-hoa-tiên-sử - trọn bộ	1, 00
Bình Sơn Lãnh Yến - trọn bộ	1, 20
Song phượng kỳ duyên,	0, 60
Thuyền tình hề-ái - trọn bộ	0, 90
Anh-hùng-náo - trọn bộ (hết)	1, 25
Tục Anh-hùng-náo - trọn bộ	1, 10
Thiên-phương nhật đàm (hết)	0, 90
Lục-mẫu-đơn - trọn bộ	1, 50
Truyện cổ-tích, 3 cuốn.	0, 60
Phấn-trang-lâu. I	0, 60
Mỹ-quốc song nga - trọn bộ.	0, 80
Tiểu-thuyết thi	0, 50
Người mặt hổ (trọn bộ)	0, 50
Một vạn đồng	0, 15
Con Khỉ giết người	0, 10

KỊCH-BẢN

Thù chồng nợ nước	0, 12
Nghĩa nặng tình sâu.	0, 12
Chén thuốc độc	0, 40
Tây-Sương Tân-Kịch	0, 20
Tòa-Án Lương-tâm (hết)	0, 30
La Tasse de poison	0, 50

SÁCH HỌC

300 bài tính-đố	0\$30
Quốc-Văn Độc-Bản C. E. và C. M. . . .	0, 40
40 bài Quốc-Sử	0, 40
Luận Quốc-Văn	0, 20
Sơ-học yếu-lược toàn-thư	0, 40
Pour nos jeunes écoliers Lectures françaises - CM et CE - (adopté). . . .	0, 50
Tập bài thi Sơ-học yếu-lược.	0, 35
Problèmes du Certificat d'études	0, 50
Lên bảy	0, 12
Văn Quốc-Ngữ Tân-Dân	0, 05
Choix de dictées expliquées (CE)	0, 35
Cent Dictées du certificat d'études. . . .	0, 40
40 Morceaux de Récitation frse	
Cours Élémentaire	0, 25
Cours Préparatoire	0, 25
Sách dạy nói tiếng tây	0, 25
Sơ-học hợp-tuyển	0, 35
Les épreuves orales du C. E. P.	0, 50

LINH-TINH

Cung oán ngâm-khúc dẫn giải	0, 25
Bán cười.	0, 20
Đối-đãi phụ-nữ.	0, 25
Sách Xem Tết năm Mậu-thìn	0, 25
Bé cái nhăm l.	0, 15
Trò đời I, II, III, IV mỗi cuốn	0, 20
Tiểu-lâm Tầu	0, 30
Sách dạy đánh chầu	0, 40
Sách cười	0, 20
Pháp-Việt đề-huê	0, 10
Diễn-thuyết Phan-chu-Trình	0, 10
Tuyên cáo quốc-dân	0, 06
Règlement scolaire	0, 30

Sắp xuất-bản :

VỢ LỄ YÊU CỦA TÔI

*Tiểu thuyết rất hay, rất lạ, rất bổ-
ích cho gia đình luân lý.*